

عنوان مقاله:

ارزیابی مفاهیم توسعه پایدار در خانه های تاریخی ایران و رنگ باختن آن در خانه های معاصر

محل انتشار:

اولین کنفرانس تخصصی معماری و شهرسازی ایران (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

ریحانه اسماعیلی - کارشناسی مهندسی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرری

خلاصه مقاله:

سالهاست که در شهرهای بزرگ ایران که در آنها پدیده رشد شهری با سرعت چشم گیری در حال افزایش است، مسائل و معضلات شهری فراوانی عارض گردیده است. در فرآیند گذار از بافت خانه های تاریخی به خانه های معاصر، بوضوح مشاهده می شود که خانه های تاریخی بعضی از ارزش های خود را از دست داده و عوامل دیگری به غیر ازدانش بومی، طبیعت گرایی و صرفه جویی در انرژی، در شکل گیری آنها نقش داشته است. علاوه براین دگرگونی هایی که در حین اجرای تغییرات و نوسازی در شهر های تاریخی ایران بوجود آمده، سبب تغییر فرم و سازه ساختمان های مسکونی شده است که توجه چندانی به مسائل زیستی ندارد، حال آنکه همواره توسعه ای به عنوان توسعه پایدار شناخته می شود که به لحاظ کیفی، سلامت انسان و نظام های اکولوژیکی را در بلند مدت بهبود بخشد. تئوری معماری پایدار نیز زاده همین تفکر استف فنون و قواعد بکار رفته در این معماری بسیاری از مفاهیم نوین در عرصه معماری پایدار را بوضوح در خود دارد. از این رو در این مقاله تلاش شده است تا با بررسی و تبیین مقوله پایداری، تعریف آن و شناخت مفاهیم پایداری در معماری به بررسی و تحلیل این مفاهیم در معماری مسکونی تاریخی پرداخته و سپس با تحلیل مقایسه ای و کالبدی خانه های تاریخی و معاصر در مسیر دستیابی به اصولی هدفمند در طراحی پایدار بناهای معاصر ایران گام برداشته شود.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، خانه های تاریخی، مقایسه شاخص ها، خانه معاصر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/411026>

